

Sygn. akt VII U 2114/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Małgorzata Kowalska

Protokolant sądowy Agnieszka Goluch

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2016 roku w Lublinie

sprawy A. J. i S. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o ustalenie istnienia obowiązku ubezpieczeń społecznych

na skutek odwołań A. J. i S. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 22 sierpnia 2014 roku znak (...)

oddala odwołania.

Sygn. akt VII U 2114/14

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) z dnia 22 sierpnia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. stwierdził, że z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika (...) J. A. J. nie podlega ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 11 maja 2006 roku.

Odwołania od powyższej decyzji wnieśli A. J. i S. J.. Podnieśli, że S. J. nie zamieszkuje wraz z małżonką od 2004 roku, a wskazany adres do korespondencji jest tożsamy z adresem zamieszkania A. J., gdyż wnioskodawca ma słaby wzrok i nie jest w stanie czytać korespondencji pisanej drobnym drukiem.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje :

W dniu 11 maja 2006 roku A. J. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...) pod adresem L. ul. (...) zatrudniła swojego męża S. J. w pełnym wymiarze czasu pracy - 30 godzin tygodniowo jako starszego technika masażystę (umowa o pracę – akta osobowe – k. 64). Kolejnymi umowami podwyższano wynagrodzenie z kwoty 900 zł do kwoty 2 800 zł w dniu 1 stycznia 2013 roku (umowy o pracę – ao). Stosunek pracy rozwiązano w dniu 28 lutego 2015 roku (świadczenie pracy – ao). Wnioskodawca od dnia 11 maja 2006 roku został zgłoszony do ubezpieczeń społecznych z tytułu zawartej umowy o pracę jako pracownik. Jako adres do korespondencji w formularzu zgłoszeniowym wskazano L. ul. (...)

(k. 65). Wnioskodawca zajmował się wykonywaniem masażu i fizjoterapii natomiast wnioskodawczyni prowadziła sprawy biurowe i administracyjne (częściowo zeznania wnioskodawcy – k. 61v, 102).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o powołane dowody. Jeżeli chodzi o dowody z dokumentów złożonych przez odwołującego w postaci jego akt osobowych to nie wzbudziły one wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności. Akta osobowe prowadzone były rzetelnie, były kompletne i prawidłowo sporządzone oraz przechowywane. Jednoznacznie wskazywały na zawarcie przez wnioskodawców umowy o pracę i jej wykonywanie przez wnioskodawcę, co potwierdzały chociażby wydruki dokonanych wypłat z tytułu wynagrodzenia.

Jeżeli natomiast chodzi o zeznania wnioskodawcy należy podnieść, że Sąd nie dał im wiary w części, w której wnioskodawca twierdził, że od 2004 roku nie zamieszkuje wspólnie z małżonką i nie prowadzi z nią wspólnego gospodarstwa domowego. Należy wskazać, że twierdzenia wnioskodawcy są sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego i nie mogły zostać uwzględnione, albowiem ujawnione dotychczas w sprawie okoliczności przemawiają przeciwko nim. W szczególności za prowadzeniem przez wnioskodawców wspólnego gospodarstwa domowego przemawia to, że nadal są małżeństwem oraz posługiwanie się przez wnioskodawcę adresem zamieszkania małżonki jako adresem do korespondencji przy okazji składania dokumentacji do ZUS. W niniejszym postępowaniu nie ujawniono ponadto jakichkolwiek dowodów, poza zeznaniami S. J., mogących potwierdzić stanowisko wnioskodawcy, że nie prowadzi on z żoną wspólnego gospodarstwa domowego. Wnioskodawca pomimo pouczeń ze strony Sądu pozostał bierny w zakresie inicjatywy dowodowej i nie skorzystał z przysługujących mu uprawnień i możliwości zgłoszenia dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Biernością wykazał się również pełnomocnik wnioskodawczyni, który nie zgłaszał wniosków dowodowych w postaci chociażby zeznań świadków na potwierdzenie okoliczności nieprowadzenia przez wnioskodawców wspólnego gospodarstwa domowego i wniosła o pominięcie dowodu z przesłuchania wnioskodawczyni w charakterze strony. Z tych względów zeznania S. J. jako odosobnione nie mogły zyskać aprobaty Sądu, a w konsekwencji stanowić podstawy do dokonywania na ich podstawie ustaleń faktycznych.

Odwołania jako niezasadne podlegają oddaleniu.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6, art. 11, art. 12 i art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2013 roku, poz. 1442 ze zm.) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi.

Pojęcia osoby prowadzącej pozarolniczą działalność i osoby z nią współpracującej zostały wyjaśnione w definicjach legalnych zawartych w art. 8 ustawy. Wedle treści art. 8 ust. 6 ustawy za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność, w rozumieniu ustawy, uważa się:

- 1) osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych,
- 2) twórcę i artystę,
- 3) osobę wykonującą wolny zawód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Za osobę współpracującą z osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz zleceniobiorcami, o której mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4 i 5, uważa się małżonka, dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione, rodziców, macochę i ojczyma oraz osoby przysposabiające, jeżeli pozostają z nimi we wspólnym gospodarstwie domowym i współpracują przy prowadzeniu tej działalności lub wykonywaniu umowy agencyjnej lub umowy zlecenia; nie dotyczy to osób, z którymi została zawarta umowa o pracę w celu przygotowania zawodowego (art. 6 ust. 11 ustawy).

Ponadto zgodnie z art. 8 ust. 1 i 2 ustawy, jeżeli pracownik zatrudniony w ramach stosunku pracy spełnia warunki przewidziane do objęcia ubezpieczeniem dla osoby współpracującej, dla celów ubezpieczeń społecznych jest traktowany jako osoba współpracująca.

Analiza treści powyższych przepisów prowadzi do wniosku, że forma stosunku prawnego łączącego współpracującego z osobą prowadzącą działalność gospodarczą nie ma decydującego znaczenia dla uznania pracownika za współpracującego przy wykonywaniu tej działalności, na gruncie przepisów dotyczących ubezpieczeń społecznych. Ustawodawca bowiem określił, że nawet pracownik zatrudniony w ramach umowy o pracę traktowany jest jako osoba współpracująca o ile spełnia on przesłanki określające taką osobę.

Dla uznania pracownika za osobę współpracującą przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej, jak wynika z literalnego brzmienia przytoczonego przepisu art. 6 ust. 11 ustawy, konieczne jest spełnienie przez niego łącznie wszystkich wskazanych tam przesłanek, przy jednoczesnym niewystępowaniu przesłanki ujemnej, jaką jest zawarcie umowy o pracę w celu przygotowania zawodowego. Wymóg pozostawania w związku małżeńskim ani współpracowania przy prowadzeniu działalności gospodarczej nie budziły wątpliwości w świetle ujawnionych okoliczności. Także za udowodnioną należało uznać przesłankę prowadzenia wspólnego gospodarstwa domowego przez wnioskodawców, gdyż nie przedstawiono Sądowi żadnych dowodów mogących przeczyć temu stanowisku poza odosobnionymi twierdzeniami wnioskodawcy, które jednak nie mogły się ostać w świetle zaprezentowanych wcześniej rozważań.

Z tych względów S. J. pomimo formalnego zawarcia umowy o pracę i faktycznego jej wykonywania, na mocy powyższych przepisów, na gruncie ubezpieczeń społecznych musi być traktowany nie jako pracownik, ale jako osoba współpracująca przy prowadzeniu pozarolniczej działalności gospodarczej przez A. J.. Zaskarżoną decyzję wyłączającą wnioskodawcę z ubezpieczeń społecznych jako pracownika od dnia 11 maja 2006 roku należało uznać za słuszną a odwołania oddalić.

Mając powyższe na uwadze oraz na podstawie powołanych przepisów i na mocy art. 477¹⁴ §1 k.p.c Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.